Det, der bestaar

Vor Guds Ord bestaar evindelig.
(Es. 40, 8.)

Loven er god.
Dens Grundfordring.

Men vi vide, at Loven er god, dersom man bruger den lovmæssigt. (1 Tim. 1, 8).

Det siger Apostelen Paulus sikkert med særligt Henblik paa Guds Lov. Og det har været vort Hovedformaal under Betragtningerne af de ti Bud at paavise, at Loven er god.

Apostelen siger: „dersom man bruger den lovmæssigt." Den er ikke god til hvad som helst; den duer ikke som Frelsesmiddel, fordi intet Menneske kan efterkomme dens Fordringer. Men den er god netop som Lov.

Og den er god som Lov, ikke blot fordi den absolut hævder Guds Villie, angaaende hvad vi skal, og hvad vi ikke maa; men fordi den rammer saa godt, at den ikke forbyder andet, end hvad der vil skade os selv og andre, og den byder kun, hvad der vil gavne mig og min Næste.

Der gives næppe stærkere Bevis for, at Loven er Guds Ord end just dette. Dersom de ti Buds Lov fuldt ud blev fulgt saaledes, at det, den forbyder, ikke kendtes mere, og det, den befaler, altid efterfulgtes, saa vilde den skabe Lykke for baade den enkelte og for Samfundet.

Vi har paavist, hvorledes Budene paa anden Tavle værner om dit Liv, din Ejendomsret og dit gode Navn og Rygte, idet den taler til din Næste saa vel som til dig. Set fra den Side opdager vi letteft, at Loven er for os.

Men ikke det alene. Loven peger bestandig paa det ideale Forhold, paa, hvorledes vi var skabt til at leve, og hvorledes Gud fremdeles fordrer, vi skal leve, og idet dens Fordringer langt overstiger vor Evne, det saldne Menneskes Evne, overbeviser den om Synd, thi Synd er Overtrædelse af, hvad Loven forbyder, eller Forsømmelse af, hvad den befaler.

Og idet Loven gør dette, driver den hvert sandhedssøgende Menneske hen imod Frelseren, hen imod Kristus, der er bleven Lovens Ende til Retfærdighed for hver den, som tror. Og naar dette sker, saa har Loven gjort den Gerning, som Paulus peger paa, idet han siger, at Loven er bleven os en Tugtemester til Kristus. (Gal. 3, 24).

Slutningen bliver saa denne, at Loven er god, og derfor er det godt, at den bliver staaende med sine Fordringer, med sit: „Du skal!" og med sit: „Du maa ikke!" uden Hensyn til vi saldne Menneskers Afmagt. Blev der slaaet af paa Lovens Fordringer, saa var Idealet tabt og Frelse umuliggjort. Men nu fasthOldes Fordringerne og Idealet, og Loven er opfyldt i Kristus, og ved Tro paa ham opnaar Synderen Idealet og bliver virkelig frelst.

Men nu et Ord om Lovens Grundfordring. Den er ikke: Du maa ikke! men derimod: Du skal!

En lovkyndig spurgte Jesus: „Mester, hvilket er det store Bud i Loven?" Jesus svarede: „Du skal elske Herren din Gud med hele dit Hjerte, med hele din Sjæl og med hele dit Sind. Dette er det første og store Bud. Men et andet er dette ligt: Du skal elske din Næste som dig selv. Af disse to Bud afhænger hele Loven og Profeterne." (Mt. 22, 37—40; sml. Mk. 12, 28—31 og Lk. 10, 25—27).

Grundfordringen er altsaa: Du skal elske!

Naar otte af de ti Bud til Israels Folk har faaet Formen: Du maa ikke! saa kommer det sikkert af, at Gud talte til Overtrædere, talte til Mennesker, som gjorde, hvad de ikke maatte. Men Kærlighedsbudet var heller ikke dem fremmed, hvad vi kan se af 5 Mos. 6, 5 og 3 Mos. 19, 18.

Men hvad vil det saa sige at elske? Det kan vi vel bedst forstaa af Guds Kærlighedsforhold til os. Jesus siger: „Saaledes elskede Gud Verden, at han gav sin Søn den enbaarne, for at hver den, som tror paa ham, ikke skal fortabes, men have et evigt Liv." (Joh. 3, 16).

Verden var paa Vej til Fortabelse, og da Gud saa vilde vise sin Kjærlighed til den, gjorde han det „saaledes", paa den Maade, at han gav den sin Søn til Frelser for hver den, som vilde tro paa ham. Hjælp i Forhold til Trangen — det er Kærlighed.

Men saa vor Kærlighed til Gud? Den kan ikke just vises paa den Maade, men dog i Gerning, dog paa en Maade, der svarer til Sagen. Jesus siger: „Den, som har mine Befalinger og holder dem, han er den, som elsker mig." „Om nogen elsker mig, vil han holde mit Ord." „Den, som ikke elsker mig, holder ikke mine Ord." (Joh. 14, 21. 23. 24). Og Apostelen Joh.: „Dersom nogen siger: „Jeg elsker Gud, og hader sin Broder, han er en Løgner." „Dette er Kærlighed til Gud, at vi holde hans Bud, og hans Bud ere ikke svære." (1 Joh. 4, 20 og 5, 3).

Altsaa paa Kærlighed til det, der er af Gud — hans Bud, hans Ord, hans Børn — skal Kærligheden vise sig. Den, der elsker Gud, vil elske, som Gud elsker, elske de Mennesker og de Sager, som Gud elsker.

Og angaaende Kærligheden til Gud siges: Af hele dit Hjerte, Sjæl og Sind, og Mk. 12, 28 lægges til, hele din Styrke. Dette siges i Forhold til Gud, fordi han er den fuldkomne, den helt elskværdige.

Men saa Kærlighed til Næsten? Der staar: „som dig selv". Altsaa skal du elske dig selv. Du og din Næste regnes lige af Gud; I er begge skabt i Guds Billede. Men ogsaa her gælder det at se Forholdet fra den modsatte Side: din Næste skal elske dig, du skal være Genstand for hans Kærlighed.

Men hvad vil saa det sige, at elske et Menneske? at elske dig selv eller din Næste? Det betyder i hvert Fald ikke det samme som at behage. Guds Kærlighed til Mennesker har ikke vist eller viser sig i at behage, men derimod i at hjælpe dem, i at frelse.

At give den hungrige Spise, den tørstige Drikke, den nøgne Klæder, den fremmede Husly, besøge den fangne, hjælpe den syge — det er Kærlighed. Det var det, der var Hedningerne derinde i Korea paafaldende, at Missionærerne tog sig af deres saarede og syge langt mere, end deres Landsmænd vilde gøre. De forstod straks, at det var Kærlighed.

Og hvad siger ikke Ap. Johannes: „Mine Børn! Lader os ikke elske med Ord, ejheller med Tungen, men i Gerning og Sandhed." (1 Joh. 3, 18). Og Ap. Jakob: „Dersom en Broder eller Søster er nøgen og fattes den daglige Føde, og en af eder siger til dem: Gaar bort i Fred, varmer eder og mætter eder, men I ikke giver dem det, som hører til Legemets Nødtørft, hvad gavner det?" (Jak. 2, 16).

Kun dette endnu: Næsten er den nærmeste. Til daglig er det Ægtefælle, Børn, Søskende og andre Husfæller; men naar du færdes ude, som Præsten og Leviten, saa er det ogsaa der den nærmeste, den, du kommer forbi og det uden Hensyn til Slægtskab, Folkeslag, Race, Ven eller Fjende.

Og lad os slutte med at sige, at med vor Tids Kommunikationsmidler er selv de fjerntboende Hedninger, som lider Nød, bleven vor Næste.

Vink for Gennemlæsning af Bibelen i 1917.

Den femte Mosebog. Hellige Steder og højtidelige Øjeblikke er ikke ukendt for Guds Folk paa deres Pilegrimsvandring gennem Livet. Læser! kald dem blot frem i Erindring. De er det værd. I ganske særlig Grad gælder det de store Menneskeskikkelser, som Herren har sat paa høje og ansvarsfulde Poster eller i høje Stillinger.

Moses er en Kæmpeskikkelse baade i Pagtesfolkets Historie og i Guds Menigheds Historie til Dagenes Ende.

Medens Stormændene i de gamle Verdensriger saa vel som Stormændene i de mere moderne Verdensriger kun nævnes lejlighedsvis, saa er Moses en Menneskeskikkelse, hvis Navn og Gerninger daglig nævnes ud over hele Kloden til en uendelig Velsignelse for Millioner af Mennesker.

Moses havde mange hellige Steder og overordentlige Øjeblikke i sit 120aarige Levnedsløb.

Et af disse hellige Steder og højtidelige Øjeblikke er her paa „Moabs Sletter."

Hans store Dagværk er til Ende. Hans Afskedstime er kommen. Han maa bestille sit Hus og dø. Men førend han nedlægger „Guds Stav" — sin mægtige Støttestav i hans næsten overmenneskelige Arbejde — saa endnu et Ord til Pagtesfolket. Det er hans Afskedsord, hans manende Ord til Israels Børn om i Troskab at tjene den Herre, som udvalgte dem, forløste dem og nu ved sin vældige Haand har ført dem lige nær til det Land, som var lovet deres Stamfædre: Abraham, Isak og Jakob.

Dette Afskedsord, denne Afskedstale er den femte Mosebog. Bogen er væsentlig en Indskærpelse af alt, hvad Moses paa Herrens Vegne tidligere havde talt til det udvalgte Folk.

Den femte Mosebog falder i to Hoveddele. Den første Del omfatter Kapitlerne 1—30.

Den anden Del udgør Kapitlerne 31—34.

Den første Del omfatter igen fire Afsnit i hans store Afskedstale.

I Kapitlerne 1—4 fremlægger Moses Grunden, hvorfor Israel maatte vandre i Ørkenen i 40 Aar. Det var for dets Vantros Skyld, for dets genstridigheds Skyld. Den gamle Slægt maatte dø i Ørkenen — en ny Slægt maatte ved 40aars Dommen beredes for Indgangen til det forjættede Land.

Kapitlerne 5—26, den egentlige Hovedtale drejer sig om fire store Hovedpunkter:

a. Israels Hjerteliv sammen med Herren. Dette Forhold er et Naadesforhold, et Trosforhold og et Kærlighedsforhold. Læs med stor Flid Kapitel 6.

b. Israels teokratisk Folk. Det vil sige: Herren var dets Konge. Ham skulde det tjene i Aand og Sandhed, saa skulde det gaa dem vel i Landet.

c. Israel skulde fremfor alt være baaren af Retfærdighedsprincippet i alle dets borgerlige og retslige Sager.

d. Israels huslige Liv eller Familieliv skulde være et rent og helligt Liv i Modsætning til Kananiternes urene Liv og et Liv til stor Velsignelse for dem selv.

I Kapitlerne 27—28 foreholder Moses Pagtesfolket Velsignelsen og Forbandelsen — Velsignelsen, om det tjener Herren med Troskab, men Forbandelsen om det i Utroskab vender Herren Ryggen.

Hovedindholdet af Kapitlerne 29—30 kan bedst udtales med Moses egne Ord, saalydende: „Jeg tager i Dag Himmelen og Jorden til Vidne mod eder, at jeg har forelagt dig Livet og Døden, Velsignelsen og Forbandelsen, at du maa udvælge Livet, paa det at du maa leve, du og din Sæd, at du maa elske Herren din Gud og høre paa hans Røst og hænge ved ham; thi det er dit Liv og dine Dages Længde, at du maa blive i Landet, som Herren tilsvor dine Fædre, Abraham, Isak og Jakob, at give dem." (Kap. 30, 19—20).

Den anden Hoveddel omfatter ogsaa fire mindre Afsnit.

I Kapitel 31 opmuntrer Moses Folket og den nye Fører Josva til med Frimodighed at erobre Kanaans Land og forordner, at Loven skal oplæses hvert syvende Aar.

Kapitel 32 er Moses Afskedssang. Det er en mægtig Sang med baade et Tilbageblik og Fremadblik. Moses synger om Klippen, hvoraf Folket var udhugget, at Israel var „Herrens Del", som han fandt i et de Sted, at Herren værnede om ham, han undervist ham og bevarede Folket som en Øjesten, og bar det paa sine Vinger — paa sine Slagfjedre.

Men videre synger Moses om Israels Ulydighed og den forfærdelige Dom, der vil ramme Folket, men viser ogsaa Pagtesfolket Vejen tilbage, nemlig: Bodens- og Omvendelsens Vej, den Vej, som vi alle har at betræde, for at finde Hvile for vore Sjæle.

Kapitel 33 omhandler Moses Velsignelse over Stammerne.

Kapitel 34 beretter os om Moses Død.

Anmærk. Hermed slutter saa Moses sit store Dagværk. Herren selv giver ham Hovedpladsen i Historien med Ordene: „Aldrig nogen Sinde har en Mand talt med mig Ansigt til Ansigt som min Tjener Moses." Han er Grundlæggeren af Guds Rige i Menneskeheden. Hvad der gaar forud for Grundlæggelsen af Guds Rige i „det udvalgte Folk" er alt af en indledende og forberedende Art. Skabelseshistorien (Kap. 1, 1—2, 3) danner Indledningen. Urhistorien (Kap. 2, 4—11, 26, danner den almindelige Forberedelse, og Mellemhistorien (Kap. 11, 27—50 26), udgør den særlige Forberedelse for Guds Rige i Verden. Denne Forberedelse sker ved Udvælgelsen af Partriarkerne Abraham, Isak og Jacob.

Ved Guds Tjener Moses faar Guds Rige Form, en fast Form. Ved Israels Udgang af Ægypten og Indvielsen ved Sinai er Guds evige Rige sat ind i Verden. Anden Mosebog er her Tekstbogen.

Pagtesfolkets Samfund med Herren formidles ved Helligdommen og Præstestabet, ved Offeret og Festerne og Gudstjenesten. Tredie Mosebog giver her det rette Lys.

Men Israel havde en stor og forfærdelig Ørken liggende foran sig. Den maatte det igennem, førend det kunde komme til Hvilens Land. Fjerde Mosebog meddeler os denne Rejsebeskrivelse.

Folket er nu naaet lige op til Grænsen af Landet. Kun Indgangen i Landet staar tilbage. Den femte Mosebog er en herlig Afslutning af det første store Afsnit i Menneskehedens Historie, idet Pagtesfolket nu har faaet Fodfæste paa hellig Jord paa det Land, der er bleven kaldt — „Jordens Hjerte" — Verdensfrelserens Fødeland. I det højtidelige Øjeblik, da Moses er færdig med sine mægtige Taler, Sang og Velsignelse, saa begiver han sig langsomt opad Nebo-Bjerget for at beskue det forjættede Land efter Herrens eget Løfte. Hvilket forunderligt Øjeblik for Josva, hele Folket og for Moses selv! Saa dør han, og Herren begrov ham; men han lever i Guds Menighed, saa længe Dagene varer og i al Evighed.

Det store Eftermæle, som han har efterladt sig er de Bøger, der bærer hans Navn: „De fem Mosebøger" — „Guds levende og blivende Ord". (1. Ptr. 1, 23.)

Vi slutter Mosebøgerne med et Par Strofer af Mose sidste Sang: „Den evige Gud er en Bolig, og hernede er de evige Arme."

Dyrtiden i Danmark.

Kbhvn i Jan. 1917.

Retailpriserne.

Naar et Aar er ebbet ud, kaster man jo gerne Blikket tilbage over det og genkalder sig Begivenheder, der har sat Spor i ens Tilværelse, eller man sammenholder Forholdene ved Aarsskiftet med dem, der eksisterede forrige Gang, der skiftedes Aarstal.

Og et Omraade, paa hvilket det har sin Interesse at kaste et Blik i saa Henseende, idet det angaar os alle, er Spørgsmaalet „Dyrtiden". Vi vil da se hvorledes Priserne paa Levnedsmidler og Livsfornødenheder har forandret sig i A. D. 1916.

Ser vi til at begynde med paa det først fornødne: Brødet, da erfarer vi af det statistiske Departements Oplysninger, at der er en lille Stigning at notere: Rugbrød 1 Øre. 4 Kg.-Brød Sigtebrød 5 og Franskbrød 8 Øre pr. kg. At samtlige Levnedsmidler er gaaet i Vejret ved man jo, og her skal da blot nævnes enkelte af de mest ondartede Forhøjelser. Alt pr. kg. Flormel er steget 13 Øre, Boghvedegryn 12 Øre, Kartoffelmel 66 Øre (!) Rismel 18, Sagogryn 52 og Sagomel 24 Øre. Santos-Kaffe 50 Øre, Te 21, tørrede amerikanske Æbler 59, Abrikoser 80, Svedsker 67, Rosiner 88, Fiskeboller 21, Smør 30, Margarine 29, Mørbrød 53, røget benløs Skinke 24, Klipfisk 22 og henkogte Ærter 13 Øre. Æg, friske, er gaaet 22 Øre op paa Snesen og præserverede 66 Øre; islandsk Lammekød er ganske forsvundet fra Markedet.

Af andre Husholdningsartikler er amerikansk Vaskesoda steget til det dobbelte (20 Øre pr. Kg) brun Sæbe 14 Øre, skotsk Nøddekul 2 Kr. 76 Øre pr. hl.! — yderligere Prisstigning er annonceret paa Kul og Koks — knuste Gasværkskoks er steget fra 242 Øre til 295 Øre, men dette har dog mindre Interesse, da Gasværkerne slet ikke modtager Bestillinger, og hos Kulhandlerne kan man købe Koks til 4 Kr. 15 Øre pr. hl., men i Maanedens Løb ventes de at gaa op i ca. 5 Kr! Naar man ved, at en Hektoliter daarligt nok forslaar til en lille Lejlighed i en Uge, særlig hvis Vinteren bliver streng, og at Smaafolk er henvist til at købe i smaa Partier hos Hørkræmmerne, maa man have den dybeste Medfølelse med disse Forbrugere.

Og alt som Tiden lider, bliver Forholdene selvfølgelig værre og værre.

Hvordan skal det ende!

Københavnsk Nytaar.

Aarets sidste Aften fejrede Københavnerne paa den snart traditionelle Vis, nemlig paa Byens Hoteller og Kafeer. Det er jo efterhaanden bleven Mode, at man den Aften forsager Hjemmets Hygge til Fordel for Selskabslivets Kafe-Elegance. De store Restauranter anstrenger sig voldsomt for at lokke Gæster til: kun ekskluSive Retter og Drikkevarer serveres. Ballet gaar Natten igennem, og man maa lang Tid i Forvejen reserve sig Borde.

Og det maa siges, at Hovedstadens Beboere fulgte Opfordringen villigt. Der var fuldt alle Vegne, og saavel den gamle som den nye Børs-Adel skød det nye Aar ind med alle til Raadighed staaende Penge-Midler. Der er jo mange Penge mellem vore Handelsfolk for Tiden, og det skal siges, at de ikke er bange for at lade dem trille. „Berlingske Tidende"s og „Nationaltidende"s Indsamlinger bar da ogsaa Vidne herom, — op imod 300,000 Kr. samlede de ind ialt —, og ogsaa paa anden Vis fejrede Godgørenheden Triumfer, selv om Summerne kun virkede som Klatskillinger i Forhold til Ydernes sande Evne og til de Kapitaler, der paa Aarets sidste Aften omsattes i saa urentable Foretagender, som overflødig Mad og Drikke maa siges at være paa et Tidspunkt som det nuværende.

Saaledes blev der i Nattens Løb tømt 5000 Champagneflasker alene paa vore store Restauranter. 5,000 Flasker! Eller rundt sagt for 75,000 Kr. af denne ædle Drik. Og lægges hertil de ogsaa ret kostbare Spisevarer og andre Lækkerier, vil man faa et ganske artigt samlet Beløb ud af det.

Og det jævne Folk, der paa Grund af Politiforbud mod Fyrværkerisalg i Aar ikke rigtig fik sin Trang til at se Ild og høre Støj tilfredsstillet, maatte indskrænke sig til de sædvanlige muntre Gade-Adspredelser saasom at slaas, knalde Gadelygter itu, affyre enkelte overgemte Kinesere fra i Fjor og hjemmelavede Bomber paa Raadhuspladsen — men der var ingen rigtig Fart over det.

Vort Brødkorn.

Og medens det glade danske Folk kritikløst søler med Penge og lader 7 være lige, kommer der i „Ringsted Folketiden"s Spalter en Mand, der hedder Godsejer Madsen, Overberg, og fortæller lidt om Høsten af Brødkorn i det Aar, vi nylig skød ind med 5000 Champagneproppers Knalden. Hr. Madsen er Formand for de samvirkende sjællandske Landboforeningers Planteavlsudvalg og ved saaledes lidt Besked med det, han skriver om. Og han siger, at Brødkorns-Høsten i Danmark vil blive

betydeligt under Normalhøst

og at vi langt fra vil kunne dække vort Forbrug af Brødkorn i 1917.

Forholdet er nemlig det, at de tre sidst foretagne Arealtællinger viser, at der er Nedgang i Arealerne med Hvede og Rug paa, nemlig fra ca. 540,000 Tdr. Land i 1912 til ca. 460,000 i 1916. Og formentlig har der fundet en yderligere Nedgang Sted i Aar. Og hvad Høstudbyttet angaar oplyser Statens statistiske Departement jo, at ogsaa dette er gaaet ned i de sidste tre Aar.

Formodningen om en ringere Kornhøst i 1917 støtter Hr. M. dels paa det Faktum, at der er saaet et mindre Areal end hidtil, og at Saaningen faldt senere end heldigt dels derpaa, at Jorden ikke er bleven tilfredsstillende behandlet med naturlig eller med kunstig Gødning, og at der er bleven taget en eller anden Forfrugts-Afgrøde af Brakmarken, hvorved denne er bleven berøvet en Del Næringsstoffer, der skulde komme VinterSæden til gode, uden at fornøden Gødning af Jorden bagefter har fundet Sted.

Høsten af Brødkorn i Danmark er jo ikke i Forvejen saa stor, at der kan taales for stærk en Nedgang uden at man risikerer at staa overfor en Brødmangel i Landet. Hr. M. regner med et Forbrug til Menneskeføde i Danmark af Rug og Hvede paa ialt 4,59 Mill. Tdr., og i 1916 høstede vi kun 4,21 Mill. Tdr. Med en forventet yderligere Nedgang i 1917 vil vi altsaa staa overfor ikke at kunne dække vort Forbrug det kommende Aar. Og hvad saa? Edward Spore.

Canadiske Farmere tjener paa Hveden

Avlingen Aarene af den europæiske Krig har forøget en ualmindelig Efterspørgsel efter Korn fra det amerikanske Kontinent. Derfor Mennesker, der maa sælge paa Hvede til nær $2 pr. Bushel, tilhører Øjeblikket for Farmeren. Canada's Jordbrugsliv er derfor særlig tiltrækkende. Det ender Settlere til at tjene Penge og have indkøbe, velstaaende Hjem ved at dyrke Hvede.

De kan faa et Homestead paa 160 Acres fri.
og andet Land til ualmindelig lave Priser. I mange Aar har Canadas Hvedemarkeder givet 20 Bushels til hver Acre—mange giver saa meget som 45 Bushels pr. Acre. Gode Afgrøder opnaas af Havre, Byg og Lin.

Blandet Farming er en ligesaa lønnende Industri som Kornavl. Det nærende Græs er det eneste Foder der trænges for Fedning og Mælkeribrug. Gode Skoler, Kirker, Markedsbyer, godt Klima.

Der er ingen tvungen Militærtjeneste i Canada, men store Efterspørgsel efter Farmarbeidere for dem, der frivillig er gaaet i Krigen. Regeringen opfordrer Farmere til at sætte extra Arealantal i Korn. Skriv til Supt. of Immigration, Ottawa, Canada, eller

W. V. BENNETT
Room 4, Bee Bldg., Omaha, Neb.

SOUTHERN MINNESOTA. — For Sale — 240 acre improved farm in the oldest Scandinavian settlement in Southern Minnesota. 4½ miles from Kenyon. Good house, barn, silo, orchard, wells, granary, corn crib and other buildings. Write for free map of Minnesota also description and price of this farm bargain. — **O. B. STRAND, Kenyon, Minn.**

TIL SALG.

Cy Nelson's "Ranch" nær Helena, en af de bedste "Stock Farms" i Staten; 300 Acres af udyrket Engjord; 1000 Tommer Vand fra Beaver Aaen; 125 Stk. "Herford Grade Cattle"; 20 Stk. Arbejds- og Rideheste. Hele Inventariet til $25,000. Fem Tusind kontant og Resten paa lette Vilkaar.

PIONEER REALTY CO., Inc.
F. W. Lingquist, Pres. 32 West 6th Ave., HEIENA, MONT.

ROSEBUD- OG HVEDEBÆLTE.

Vi har 125,000 Acre i mindre og større Stykker Jord til Priser varierende fra $7 til $40 pr. Acre, nær Fragtstationerne Forsythe, Rosebud og Cartersville. Homesteads located. Reference: — Bank of Commerce, Forsyth, Montana. Skriv efter Oplysninger etc.

HANSON & ZOLLER, Forsyth, Montana.

Land. 70,000 Acres i Costilla Co., Colorado, i det bekendte „San Luis Valley", 4 Mil ind for Blanca, 2 Mil Nord for San Acacio, $8.00 per Acre. 40,000 Acres kan overrisles, Resten er nærmest Græsland. 640 Acres, Sec. 35, Twp. 17, Rge. 45, Kiowa Co., Colo., 5 Mil Nord for Brandon. God Jord, jævnt. Pris kun $6,720.

640 Acres, Sec. 7, Twp. 17 N., Rge. 54 E., Dawson Co., Mont. Pris $5,120.

Adskillige Farme her ved Brush. Skriv om videre Oplysninger.

Hans Anderson, Brush, Colo.

THE LAYMEN'S MISSIONARY MOVEMENT

A Great Response To The World's Great Need.

(Delivered at Trin. Seminary by Stud. James N. Lund.)

Whenever there has been some great impediment to the carrying out of God's program of salvation for all mankind, He calls forth a great force to counteract it. Whenever there has been an urgent need for the immediate carrying out of this, His great program, He also calls forth a great response to such a need. The Laymen's Missionary Movement is one of these great responses of men to the call of God for carrying out His plan.

The last decade of missionary activities has been remarkable in many ways. It has been a period of phenomenal growth. **Great changes** have taken place, not only in the work tself, but in people's estimation of it. The change is apparent on most missionary fields. There is a more friendly attitude towards foreign missionaries than there was ten years ago. In fact, there is now a great demand for western world influences — political, intellectual, religious.

A new type of missionary has been developed. The man or woman who goes to the foreign fields today, is thoroughly trained and educated to the needs of his or her field of work; most of them are college or university graduates. New and better methods have been introduced. The missionary of today tries to win the heathen for Christ by helping him in his temporal needs, by lifting him up to a higher social plane. They don't try to take away and immediately destroy all their old superstitious and traditions which they have sincerely believed in and clung to for years, but they make use of these in various ways. The missionary is adopting the methods of the Apostel Paul, which we read of in Acts 17. Paul had been walking about on the streets of Athens and had seen the many heathen altars and statues of gods and goddesses. One altar, especially, attracted his attention. On it there was this inscription: **"To an unknown god."** It gave him an idea; it showed him an opportunity, and he made practical use of it a little later in his great missionary sermon to a crowd of citizens. "This God who is unknown to you", he says, "He is the one that I preach". He is the Creator of heaven and earth". And so the missionary of today is putting "the unknown gods" to a practical use. A few years ago many people regarded the foreign missionary with pity, for their estimations of him was that he was not fit for anything else. But now the missionary is regarded as a hero, as a man of power and ability. The changed estimation of the missionary work is also noticed in the increasing contributions to the foreign missions. Behind all this, greatly increased and more systematic activity there are great forces at work. One of these forces is the Laymen's Missionary Movement.

A—But there are counter forces at work in Christian lands. There are those who say: "The civilized world doesn't need Christianity any longer", or "one religion is just as good as another, just so it is moral". A well-known English author, Ella Wheeler Wilcox, I believe, expresses the tendency in these words:

"So many churches, so many
creeds;
So many ways that wind and
wind;
When just the art of being kind
Is all this sad world needs."

The thought is expressive of so called "ModernChristianity". It was the anti-dogmatic Christianity of most of Europe and America. In the minds of some, the world was so advanced in culture that it had outgrown Christianity and needed only kindness. But then, in the face of it all, comes this most awful war—aparadox— mocking the vanity and self-righteousness of the nations. It is teaching **the world** a lesson, teaching it that it **needs something more than "just the art of being kind"**, —much, much more. It needs a Saviour. **It needs Christianity.** It can not save itself. The nations of the world, both heathen and Christian, are coming to realize that they need Christianity. From three great continents, South America, Africa and Asia, the cry arises: "We need Christianity; we need a Saviour; come